

תת"ע 10097/01/19 - מדינת ישראל נגד סיון אליהו

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 10097-01-19 מדינת ישראל נ' אליהו
תיק חיצוני: 10152691845

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סיון אליהו

הכרעת דין (נימוקים)

בהמשך לפרוטוקול הדיון מיום 9.12.19, בו הודעתי על זיכוי הנאשמת מהמיוחס לה, מחמת הספק, להלן נימוקיי:

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 - שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית, וזאת לאחר שהנאשמת ביקשה להישפט בגין הודעת קנס שקיבלה לידיה.

מטעם המדינה העיד עד תביעה אחד בלבד, השוטר רס"מ עיסאם מוסטפא (להלן: "השוטר").

מטעם ההגנה העידה הנאשמת לבדה.

בפני גרסה מול גרסה. עדות יחידה מטעם המאשימה לעומת עדותה היחידה של הנאשמת. כידוע, חובה על בית המשפט להזהיר עצמו לפני שהוא מרשיע על סמך עדות יחידה, עובדה המלמדת על ספק מובנה באפשרות זאת והצורך בשכנוע מיוחד לשם הרשעה. במקרה זה, לאחר שבחנתי את עדותו של השוטר אל מול עדות הנאשמת, לא שוכנעתי ברמה המספקת כי עדותו היחידה מצדיקה קביעה כי אשמתה של הנאשמת הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

הדברים נכונים במיוחד שעה שעיקר עדותו של השוטר מבוססת על כלל "הקפאת הזכירה" ואין לו זיכרון ממשי מהאירוע עצמו. על מנת להתבסס על הרישום בדו"חות בלבד, במיוחד כאשר מדובר במקרים של גרסה מול גרסה, חובה היא כי הדו"ח יהיה מפורט ככל האפשר ויכלול את כל הפרטים הרלבנטיים (ר' לדוגמא עפ"ת 47113-12-17 חכמת אבו איוב, שם זוכה המערער בין היתר משום שהשוטרים לא רשמו את מספר הטלפון שלו בדו"ח).

התרשמתי מעדותו של השוטר כי מדובר בשוטר מקצועי ומהימן וכי רישום הדברים בדו"ח נעשה בצורה ברורה ומפורטת.

יחד עם זאת השוטר אישר בדבריו בבית המשפט כי נפל לכלל טעות אין ציין בדו"ח כי נסע בנתיב "האמצעי הקיצוני" והנאשמת נסעה בנתיב הימני הקיצוני. אמנם השוטר העיד כי נסע בנתיב האמצעי ולא בקיצוני, וגרסתה של הנאשמת לפיה היא נסעה בנתיב האמצעי והשוטר משמאלה מלמדת על אותה קרבה לה טוען השוטר, אך חוסר הבהירות עדיין פוגם במשקל האמור בדו"ח.

בנוסף, השוטר לא ציין את מספר הטלפון של הנאשמת ולא ציין שום פרט אודות הטלפון, לא צורה ולא צבע.

גם עדותה של הנאשמת עשתה עליו רושם חיובי ולא מצאתי בה פערים או סתירות אשר יבססו חשש לחוסר מהימנות מצדה. הנאשמת עמדה בעקביות על דבריה, הבהירה מהי הפעולה אותה ביצעה והציגה תמונות של המתקן הייעודי בו נמצא הטלפון (השוטר לא ציין האם קיים או לא מתקן ייעודי ברכב). כן מצאתי לקבל את הסברה של הנאשמת באשר לדברים שנרשמו מפיה בדו"ח, אליהם התכוונה כשאלה ולא כאמירה.

באשר לעתירתה החלופית של המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירה החליפית של אי אחיזת הגה בשתי ידיי, בעקבות אמירתה כי הורידה את ידה לטפל באי נוחות גופנית מסויימת, איני רואה לנכון לקבל עמדה זאת. לא הוכח בפניי כי הפעולה הנדונה לא היתה דרושה לשם מניעת חוסר נוחות המשפיע על הנהיגה ואף לא הוכח בעיניי משך הפעול הוחסר סבירותה ביחס לנהיגה.

בסופו של יום, עדויות שני הצדדים היו אמינות בעיני ולא מצאתי כי ניתן להעדיף האחת על פני רעותה. לכן כאשר מדובר בעדות יחידה מול עדות יחידה ובנסיבות המפורטות לעיל, הדבר מעורר בי ספק המצדיק זיכוייה של הנאשמת.

כאמור בפרוטוקול, אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק.

הזכירות תשלח עותק מהנימוקים לצדדים, בדואר.

ניתנה היום, י"ב כסלו תש"פ, 10 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.